

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a Mgr. Zdeňka Macháčka v právní věci žalobkyně: **N.T.H.**, nar. [REDACTED], státní příslušnost V.socialistická republika, zastoupena Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 5. 2017, č. j. MV-36722-6/SO-2017,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 10. 5. 2017, č. j. MV-36722-6/SO-2017, se z r u š u j e pro vady řízení a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci k rukám jeho právního zástupce Mgr. Marka Sedláka, advokáta se sídlem Příkop 8, Brno náhradu nákladů řízení 11 228 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Žalobkyně se domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 7. 2. 2017, č. j. OAM-27033-15/DP-2016.

Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítnul žádost žalobkyně ze dne 11. 12. 2014 a podle § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon

o pobytu cizinců“), ve znění účinném do 17. 12. 2015, žalobkyni neudělil povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území. Na základě dokladů, které žalobkyně k žádosti předložila, se totiž nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti. Konkrétně žalobkyně nepředložila doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem po sloučení rodiny bude splňovat podmínky stanovené v § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Ačkoli byla žalobkyně poučena, že výši skutečných nákladů na ubytování nelze hodnověrně prokázat jednostranným prohlášením poskytovatele ubytování, předložila prohlášení majitelů nemovitosti na adrese Sokolovské nám. 311/2, Liberec 2, v němž bylo uvedeno, že majitelé nemovitosti poskytnou rodině žalobkyně ubytování za částku 2 000 Kč měsíčně, včetně služeb spojených s nájmem a záloh na elektrickou energii, vodu a plyn. S odkazem na § 53 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, správní orgán I. stupně prohlášení majitelů nevzal jako důkaz, kterým by žalobkyně hodnověrně prokázala výši skutečných nákladů na ubytování, navíc za situace, kdy z prohlášení vyplývá, že mezi ubytovatelem a manželem žalobkyně byla uzavřena nájemní smlouva. V prohlášení uvedená částka 2 000 Kč za situace, kdy nejsou informace o tom, že by byla žalobkyně s ubytovatelem rodinně spřízněna, není věrohodná. Správní orgán I. stupně proto vycházel z částky nejvyšších normativních nákladů na ubytování pro dvě osoby ve výši 11 004 Kč. Za členy rodiny žalobkyně byl považován její manžel, za celkovou částku, kterou byla žalobkyně povinna doložit jako minimální úhrnný měsíční příjem její a členů rodiny, správní orgán I. stupně označil součet částek 5 970 Kč a 11 004 Kč, tedy částku 16 974 Kč. Konstatoval, že žalobkyně nedoložila, že úhrnný měsíční příjem její a členů její rodiny je vyšší než tato částka. Vycházel z toho, že čistý měsíční příjem manžela za období roku 2015 činil 16 723 Kč, což je částka nižší. K předloženým výplatním páskám manžela žalobkyně za období červen až srpen roku 2016 uvedl, že manžel za uvedené období pobíral jako zaměstnanec průměrně 4 696 Kč měsíčně, tedy částku nižší než 16 974 Kč. Konstatoval, že čisté měsíční příjmy 16 723 Kč a 4 696 Kč byly zjištěny za různá období, proto je nelze počítat.

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Dovodil, že součástí žádosti jsou i náležitosti, které stanoví § 42b zákona o pobytu cizinců, mezi ty patří i doklad prokazující úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení. Ustanovení § 42 odst. 5 zákona o pobytu cizinců odkazující na § 70 odst. 1 tohoto zákona uvádí pouze, že se žádost podává na úředním tiskopisu, žádost tak tvoří úřední tiskopis žádosti spolu s náležitostmi žádosti podle § 42b zákona o pobytu cizinců. Nelze konstatovat, že žádost je pouze úřední tiskopis a nikoli náležitosti žádosti podle zvláštního zákona. Žalovaný dále uvedl, že prokázání věrohodné částky jako skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny je dle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců na straně žalobkyně. Podle § 53 odst. 5 správního řádu nelze čestným prohlášením prokázat částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny, neboť to zákon o pobytu cizinců neumožňuje. Doklad o zajištění ubytování ze dne 26. 9. 2016 může být ve smyslu § 31 odst. 6 zákona o pobytu cizinců pouze dokladem o zajištění ubytování. Žalobkyně žádným jiným způsobem, např. přehledem předpisů plateb za elektřinu, plyn, vodné, stočné, odvoz odpadu, centrální vytápění nebo pevná paliva, neprokázala skutečné odůvodněné náklady na bydlení, proto bylo na místě vycházet z částky nejvyšších normativních nákladů na ubytování. Protože příjmy manžela žalobkyně z podnikání 16 723 Kč měsíčně byly prokázány za období roku 2015 měsíčně a příjmy ze zaměstnání v průměrné výši 4 696 Kč měsíčně za dobu června do srpna 2016, tedy za jiné časové období, nelze příjmy počítat. Správní orgán I. stupně tedy správně žádost žalobkyně zamítl, neboť po vyhodnocení předložených dokladů se nepodařilo

ověřit údaje uvedené v žádosti.

II. Žaloba

Ve včasné žalobě žalobkyně namítala, že rozhodnutí je nezákonné, nepřezkoumatelné. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani z rozhodnutí žalovaného nelze zjistit, který z údajů v § 70 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se nepodařilo ověřit. Faktickým důvodem zamítnutí žádosti byl postoj správních orgánů, které odmítly sečíst průměrné měsíční příjmy manžela žalobkyně v podnikání a zaměstnání, a proto tvrdily, že žalobkyně nemá zajištěny dostatečné prostředky k pobytu. To však nemůže být důvodem pro zamítnutí žádosti podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Podle žalobkyně zákon striktně rozlišuje termíny žádost jako úřední tiskopis a náležitosti k žádosti jako přílohy žádosti. Z § 42b odst. 1 zákona o pobytu cizinců žalobkyně dovozovala, že náležitosti se přikládají k žádosti, tedy k tiskopisu, nejsou tak žádostí samotnou, ani její součástí. Námitku nespecifikování údaje v žádosti, který nepodařilo ověřit, žalobkyně uplatnila v odvolání, ani rozhodnutí žalovaného tuto specifikaci neobsahuje, proto je nepřezkoumatelné.

Žalobkyně nesouhlasila s odmítnutím písemného prohlášení ubytovatele s úředně ověřeným podpisem jako důkazu o výši nákladů na bydlení. Namítala, že § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců nevyžaduje předložení konkrétní listiny, kterou cizinec věrohodně prokáže částku skutečně odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny. Proto lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků. Žádné omezení dokazovat náklady na bydlení potvrzením či prohlášením ubytovatele zde neexistuje, nejedná se o situaci popsanou v § 53 odst. 5 správního řádu. Navíc je nelogické, aby potvrzení o zajištění ubytování s ověřeným podpisem ubytovatele bylo způsobilé prokázat, že ubytování je zajištěno, ale nebylo by již způsobilé věrohodně prokázat za jakou částku. Takové rozlišování důkazní hodnoty stejné listiny v jednom řízení nemá zákonné opodstatnění. Navíc § 31 odst. 6 zákona o pobytu cizinců nečiní žádný rozdíl mezi nájemní smlouvou a písemným potvrzením oprávněné osoby o ubytování. Je proto v rozporu s § 51 odst. 1 správního řádu, aby správní orgány upřednostňovaly jednu listinu jako důkaz před druhou, ačkoli fakticky mají obě stejnou vypovídací hodnotu. K odvolací námitce žalovaný pouze nepravdivě uvedl, že podle § 53 odst. 5 správního řádu nelze čestným prohlášením prokázat částku skutečných odůvodněných nákladů na bydlení, neboť to zákon neumožňuje.

Argumentace žalovaného je navíc v rozporu s jeho rozhodovací praxí ve skutkově podobných věcech, a tedy v rozporu se zásadou materiální rovnosti a zásadou legitimního očekávání a právní jistoty. Žalovaný se ve skutkově shodných věcech (vedených pod č. j. MV-38346-4/SO-2017 a MV-44355-5/SO-2017) neztotožnil s tím, že by potvrzení o výši platby za bydlení bylo čestným prohlášením, a dovodil, že potvrzením o výši platby bylo věrohodně prokázáno, jakou částku žadatel hradí za poskytnuté ubytování.

Žalobkyně také namítala, že zpochybnění výše nákladů na bydlení 2 000 Kč měsíčně nemá opodstatnění. Jedná se o otázku soukromoprávního vztahu mezi ubytovatelem a ubytovaným, která je závislá na jejich dohodě. Požadavek věrohodného prokázání částky skutečně odůvodněných nákladů na bydlení ve smyslu § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se vztahuje na věrohodnost důkazů, které cizinec předkládá o skutečné výši nákladů

na bydlení. Správní orgán posuzuje pouze to, zda důkazní prostředky jsou věrohodné, není oprávněn posuzovat, zda je věrohodná samotná výše nákladů na bydlení. Námitku uplatnila žalobkyně v odvolání, žalovaný se s ní nevypořádal, tím rozhodnutí zatížil nepřezkoumatelností. Žalobkyně doplnila, že v rozhodnutí ze dne 10. 5. 2017, č. j. MV-44498-4/SO-2017, žalovaný potvrdil, že výše nájmu je otázkou soukromoprávního vztahu a správní orgán není příslušný zkoumat dohodu mezi ubytovatelem a ubytovaným ze soukromoprávního hlediska a že relevantní je částka nákladů na bydlení uvedená v prohlášení ubytovatele. Rozhodnutí žalovaného je, pokud by jej soud neshledal nezákonným z pohledu dříve uplatněných námitek, v rozporu se zásadou materiální rovnosti a zásadou legitimního očekávání a právní jistoty.

Žalobkyně zopakovala, že faktickým důvodem zamítnutí žádosti byl postup správních orgánů, které odmítly sečíst příjmy jejího manžela z podnikání a ze zaměstnání. Manžel žalobkyně je podnikatelem i zaměstnancem, nadále dosahuje příjmy z obou těchto činností. Žalobkyně se při prokazování jeho příjmů řídila výzvou správního orgánu k odstranění vad, v níž bylo uvedeno, že příjmy ze zaměstnání se mají prokázat za poslední čtvrtletí a příjmy z podnikání platebním výměrem a dalšími doklady za předchozí zdaňovací období, tedy za rok 2015. Žalobkyně vyjádřila přesvědčení, že za průměrné čisté měsíční příjmy je třeba považovat částku 21 419 Kč. Účelem prokazování příjmu je totiž stanovení přibližné výše příjmů do budoucna, aby správní orgány mohly posoudit, zda jsou příjmy rodiny dostatečné a zda bude po povolení k pobytu rodina soběstačná. Pokud tedy má manžel žalobkyně nadále oba příjmy, není zde důvod nezahrnout jeden z nich do výpočtu výše příjmů.

Z uvedených důvodů žalobkyně navrhovala, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k novému projednání a žalobkyni přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. K žalobnímu bodu, v němž se žalobkyně dovolávala rozhodovací praxe žalovaného, uvedl, že zmíněná rozhodnutí se týkala žádosti o povolení k trvalému pobytu ve smyslu § 66 a násl. zákona o pobytu cizinců, prokázání prostředků k pobytu na území je upraveno v § 71 odst. 1 tohoto zákona. V případě žalobkyně se však rozhodovalo o vydání povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu § 42a zákona o pobytu cizinců, kdy prokázání prostředků k pobytu je upraveno v § 42b odst. 1 písm. d) tohoto zákona. Z toho vyplývá, že zmíněná rozhodnutí nebyla vydána ve skutkově podobných věcech. Z § 42b odst. 1 písm. d) a § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá rozdíl při posuzování prostředků cizince k pobytu na území, žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 Azs 245/2014 – 41, a doplnil, že zákonodárce ustanovení o prokázání prostředků k pobytu na území rozdělil záměrně. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu zamítnul.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející

v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.

K projednání žaloby nařídil soud ústní jednání, při kterém doplnil dokazování ve smyslu § 77 s. ř. s. rozhodnutími žalovaného ze dne 10. 5. 2017, č. j. MV-38346-4/SO-2017, č. j. MV-44355-5/SO-2017 a č. j. MV-44498-4/SO-2017 za účelem ověření správní praxe žalovaného. Soud podotýká, že žalovaného vyzval, aby se vyjádřil ke své praxi při nahlížení na písemná prohlášení ubytovatelů o souhlasu s ubytováním a výši platby za ubytování, žalovaný nereagoval. Z označených rozhodnutí žalovaného vyplynulo, že prokazuje-li v řízení o žádosti o povolení trvalého pobytu cizinec částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení písemným potvrzením ubytovatele s úředně ověřeným podpisem o souhlasu s ubytováním, v němž je současně uvedena výše plateb za ubytování, nehledí žalovaný na tuto listinu jako na čestné prohlášení, které by bylo ve smyslu § 53 odst. 5 správního řádu nepřipustné, ale jako na důkaz, který akceptovat lze a lze jím věrohodně prokázat skutečné odůvodněné náklady na bydlení.

Kromě shora uvedených zjištění vycházel soud z následujících rozhodných skutečností vyplývajících ze spisového materiálu:

Dne 11. 12. 2014 podala žalobkyně u zastupitelského úřadu v Hanoji na úředním tiskopisu žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území. Že žalobkyně žádá o tento typ pobytového povolení, bylo upřesněno v průběhu správního řízení v rámci doplnění náležitostí žádosti právním zástupce žalobkyně. S ohledem na okamžik zahájení správního řízení posuzovaly správní orgány žalobkyninu žádost podle zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015.

Jako doklad o zajištění ubytování žalobkyně předložila prohlášení majitelů nemovitosti na adrese Sokolovské nám. 311/2, Liberec 2, ze dne 29. 6. 2016, s úředně ověřenými podpisy. V potvrzení o zajištění ubytování bylo uvedeno, že majitelé nemovitosti poskytnou rodině žalobkyně ubytování na dobu neurčitou za částku 2 000 Kč, včetně služeb spojených s nájmem a záloh na elektrickou energii, vodu a plyn. Lze dodat, že tento doklad, jakož i další náležitosti k žádosti žalobkyně předložila na výzvu správního orgánu I. stupně ze dne 9. 9. 2016. Výzva byla vydána za účelem aktualizace náležitostí žádosti, obsahovala podrobné poučení o způsobu, jakým lze požadované doložit.

Výši příjmů svého manžela žalobkyně dokazovala platebním výměrem Finančního úřadu pro Liberecký kraj na daň z příjmů fyzických osob za rok 2015. Platební výměr byl doplněn o vyúčtování záloh na pojistné na sociální zabezpečení OSVČ za rok 2015 i 2016, vyúčtování plateb pojistného na veřejné zdravotní pojištění za uvedená období. Z platebního výměru a dalších zmíněných podkladů správní orgán I. stupně vypočetl průměrný čistý měsíční příjem manžela žalobkyně za rok 2015 ve výši 16 723 Kč.

Příjem manžela žalobkyně dále dokládala výplatními páskami za období červen až srpen 2016, které vystavil zaměstnavatel ■■■ s.r.o. Průměrný čistý měsíční příjem od tohoto zaměstnavatele činil 4 696 Kč. Žalobkyně také předložila pracovní smlouvou uzavřenou dne

1. 11. 2015 mezi jejím manželem a zaměstnavatelem ■■■ s.r.o., na dobu neurčitou, na pozici pomocného kuchaře.

Předmětem soudního přezkumu jsou rozhodnutí ve věci zamítnutí žádosti podané podle § 42a zákona o pobytu cizinců a neudělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území podle § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že po vyhodnocení předložených dokladů se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti.

Žalobkyně požádala podle §42a zákona o pobytu cizinců o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území, konkrétně dle odst. 1 písm. a) uvedeného ustanovení, tedy jako cizinka, která je manželkou cizince s povoleným pobytem. Manžel žalobkyně, který má na území ČR povolen trvalý pobyt, se dle § 42a odst. 3 zákona o pobytu cizinců považuje za nositele oprávnění ke sloučení rodiny.

Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žádost o takové pobytové povolení se podává na zastupitelském úřadu na úředním tiskopisu. Cizinec žádající o povolení k dlouhodobému pobytu je povinen vyplnit nejen údaje na takovém úředním tiskopisu (podle § 42 odst. 5 věta poslední zákona o pobytu cizinců v rozsahu žádosti o povolení k trvalému pobytu, tj. v rozsahu dle § 70 odst. 1 zákona), ale doložit i další náležitosti stanovené zákonem.

Náležitosti k žádosti o daný typ povolení k dlouhodobému pobytu stanoví § 42b zákona o pobytu cizinců.

Podle § 42b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je cizinec k žádosti povinen předložit náležitosti uvedené v § 31 odst. 1 písm. a), d) – doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území – a e).

Podle § 42b odst. 1 písm. d) uvedeného zákona je povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nebude nižší než součet 1. částek životních minim členů rodiny a 2. nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny. Současně je stanoveno, že za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi s dovětkem, že pro účely výpočtu příjmu se nepoužije § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu.

Podle § 46 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území obdobně § 56 odst. 1 písm. a). Podle tohoto ustanovení se dlouhodobé vízum cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.

Žalobkyně předně namítá, že rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná, neboť z nich nelze seznat, jaký z údajů žádosti dle § 70 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se nepodařilo ověřit.

Uplatněná námitka není důvodná. Z prvostupňového rozhodnutí i rozhodnutí žalovaného vyplývá, že se správním orgánům nepodařilo na základě žalobkyní předložených dokladů ověřit, že úhrnný měsíční příjem její rodiny po sloučení nebude nižší než součet částek stanovených v § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tedy náležitost k žádosti ve smyslu § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná na odvolací námitku reagovala dostatečně, vysvětlila, z jakých důvodů za náležitosti žádosti nelze považovat jen údaje v tiskopisu žádosti vyžadované § 70 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Soud musí odmítnout argumentaci žalobkyně, že neudělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území podle § 56 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46 odst. 3 zákona o pobytu cizinců se vztahuje jen na případy, kdy se předloženými doklady, resp. pohovorem nepodaří ověřit údaje na tiskopisu žádosti v rozsahu § 70 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Naopak postup dle § 56 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je nutno vztáhnout i na náležitosti k žádosti stanovené § 42a odst. 1 zákona, tedy *de facto* „přílohy“ úředního tiskopisu, na kterém se žádost podává. Ke shodnému závěru dospěl i Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 18. 5. 2017, č. j. 61 A 30/2016 – 97 (dostupný na www.nsssoud.cz), byť ve vztahu k náležitostem k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Ve shodě s uvedeným rozsudkem soud uvádí, že výklad zastávaný žalobkyní by vedl k absurdní situaci, kdy by správní orgán mohl ověřovat pouze údaje uvedené v tiskopisu žádosti o pobytové povolení, nikoli již další náležitosti k žádosti, jež stanoví zákon, tedy mj. by nemohl ověřovat, zda má cizinec zajištěno ubytování po dobu pobytu na území či zda jeho pobyt na území nebude představovat pro sociální systém ČR nadměrnou zátěž. Postup, kdy nemožnost ověřit údaje, které zákon řadí mezi náležitosti k žádosti, je důvodem k zamítnutí žádosti a neudělení povolení k dlouhodobému pobytu podle § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, je správními soudy plně akceptován [např. ve vztahu k neudělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 Azs 245/2014 – 41 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz), či ve vztahu k neudělení povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2016, č. j. 5 Azs 115/2016 – 34].

Další žalobní bod se týká odmítnutí prohlášení majitelů nemovitosti o poskytnutí ubytování ze dne 26. 9. 2016 jako věrohodného důkazu o skutečných odůvodněných nákladech vynakládaných na bydlení rodiny, kterou správní orgány opřely o § 53 odst. 5 správního řádu.

V obecné rovině nelze výkladu ustanovení § 53 odst. 5 správního řádu ze strany správních orgánů ničeho vytknout. Uvedené ustanovení správního řádu omezuje použití čestného prohlášení na místo listiny jako důkazního prostředku na případy a za podmínek stanovených zvláštním zákonem. Ustanovení § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců výslovně používá čestného prohlášení na místo určité listiny nepřipouští, na druhou stranu ani (na rozdíl od § 31 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, který stanoví, co se rozumí dokladem o zajištění ubytování) neupravuje, jakými listinami (které nejdou nahradit čestným

prohlášením) lze skutečné odůvodněné náklady na ubytování věrohodně prokázat. Správní orgány tak mají prostor pro správní uvážení, jaké doklady budou považovat za věrohodně prokazující skutečné odůvodněné náklady vynaložené na bydlení.

Ze skutečností tvrzených žalobkyní, které soud ověřil dokazováním shora identifikovanými rozhodnutími žalovaného, vyplývá, že ve své správní praxi žalovaný nepovažuje písemné prohlášení ubytovatele s úředně ověřeným podpisem za čestné prohlášení. Takovou listinu žalovaný hodnotí nejen jako řádný doklad o zajištění ubytování, ale také jako listinu, kterou lze věrohodně dokládat odůvodněné náklady na bydlení, včetně jejich výše. Tedy nerozlišuje důkazní hodnotu takového prohlášení o zajištění ubytování a platbách za něj, jak se toho domáhala žalobkyně i v projednávaném případě.

Pokud žalovaný ve vyjádření k žalobě namítal, že se nejednalo o skutkově a právně podobné případy a poukazoval na odlišnou právní úpravu prokazování příjmů dle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců pro účely povolení k trvalému pobytu oproti § 42b odst. 1 písm. d) zákona a závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 Azs 245/2014 – 41, nemohl tuto argumentaci soud přijmout. Ustanovení § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců obsahuje, kromě podmínky pravidelnosti příjmu (který byl jako odlišnost zmiňován v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 Azs 245/2014 – 41), stejnou konstrukci požadavku na doklad prokazující dostatečné finanční zázemí pro pobyt na území ČR jako § 42b odst. d) zákona. Z obou citovaných ustanovení vyplývá požadavek, aby žadatel za účelem prokázání úhrnných měsíčních příjmů rodiny věrohodně doložil částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny. Přitom § 71 odst. 2 zákona o pobytu cizinců shodně jako § 31 odst. 6 zákona stanoví, že písemné potvrzení osoby, která je vlastníkem nebo oprávněným uživatelem bytu nebo domu, s úředně ověřeným podpisem, kterým je cizinci udělen souhlas s ubytováním, je dokladem o zajištění ubytování. Je tedy zřejmé, že správní praxe žalovaného, kterou zastává při akceptování takového prohlášení ubytovatele jako relevantního důkazního prostředku, kterým lze současně dokládat i skutečné odůvodněné náklady na bydlení, se týká skutkově a právně shodných případů. Žalovaný ani na výzvu soud nesdělil, že by byl přístup správních orgánů k takovým prohlášením ubytovatelů u dlouhodobých pobytů (která jsou nadto nižším typem pobytových oprávnění, než jsou pobyty trvalé) jiný, týkal se všech takových případů a zakládal se na racionálních důvodech.

Soud tedy dospěl k závěru, že žalovaný postupoval při hodnocení prohlášení ubytovatele rodiny žalobkyně ze dne 29. 6. 2016 jako nepřipustného čestného prohlášení v rozporu se svou dosavadní správní praxí a porušil tak základní zásadu správního řízení, kterou je zásada vázanosti vlastní správní praxí ve smyslu § 2 odst. 4 věta poslední správního řádu. Tato zásada vychází ze zákazu libovůle a neodůvodněně nerovného zacházení a zajišťuje předvídatelnost postupu a rozhodování správních orgánů, jež byla ve vztahu k žalobkyni porušena.

Za důvodnou považoval soud i námitku, ve které žalobkyně nesouhlasila s výší příjmů manžela, z níž pro účely ověření náležitostí žádosti správní orgány vycházely.

Výši příjmů manžela žalobkyně dokládala platebním výměrem Finančního úřadu pro Liberecký kraj na daň z příjmů fyzických osob za rok 2015 (ve spojení s vyúčtováním záloh

na pojistné na sociální zabezpečení OSVČ za rok 2015 i 2016 a vyúčtováním plateb pojistného na veřejné zdravotní pojištění za uvedená období). Tento postup plně odpovídá výzvě ze dne 9. 9. 2016, ve které byl jako doklad zejména prokazující příjem ve smyslu § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, jde-li o příjmy z podnikání, označen platební výměr na daň z příjmů za předchozí zdaňovací období. Zcela v souladu s obsahem zmíněné výzvy žalobkyně prokazovala příjmy manžela ze zaměstnání, a to potvrzením zaměstnavatele (výplatními páskami) za poslední tři kalendářní měsíce, tedy za období června až srpna roku 2016.

Dále je třeba uvést, že podle poučení ve výzvě nebyl platební výměr na daň z příjmů za předchozí zdaňovací období jako doklad prokazující příjmy z podnikání vyžadován u osob, které započaly s podnikáním v průběhu roku. Pro takové případy výzva vyžadovala, aby byly příjmy z podnikání, jichž bylo dosaženo v tomto roce, prokázány jinak, neboť logicky takové osobě nemohl být platební výměr na daň z příjmů za předchozí zdaňovací období vydán. Jen v takových případech směřoval požadavek na prokázání aktuálních příjmů z podnikání.

Z uvedeného vyplývá, že pokud by neměl manžel žalobkyně od konce roku 2015 příjmy i ze zaměstnání na částečný pracovní úvazek, správní orgány by nepochybně platební výměr za rok 2015 pokládaly (v intencích výzvy) za dostatečný doklad o příjmech manžela žalobkyně v době rozhodování správního orgánu. Ustanovení § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců totiž nestanoví, za jaké období má být příjem doložen, ani nevyžaduje jeho pravidelnost. Žalobkyně se tak mohla domnívat, že předloženými doklady prokáže výši příjmů, které její manžel z podnikání a současně ze zaměstnání v roce 2016.

Z napadeného rozhodnutí však nelze seznat, na základě čeho dospěly správní orgány k závěru, že platební výměr za rok 2015 (spolu s vyúčtováním záloh na příslušná pojištění) nelze považovat za doklad prokazující příjmy manžela z podnikání také za následující období, tj. za rok 2016. Nebylo tedy správné nezohlednit předložené doklady o příjmech manžela současně jen s prostým odůvodněním, že se vztahují k jiným obdobím. V tomto směru souhlasí soud se žalobkyní. Na podkladě obsahu výzvy se žalobkyně skutečně mohla domnívat, že předloženými doklady prokáže výši příjmů, které její manžel dosahoval z podnikání a současně ze zaměstnání v roce 2016. Minimálně bylo v dané situaci na místě žalobkyni zpravit o tom, že v konkrétním případě nelze považovat platební výměr (spolu s vyúčtováním záloh na příslušné pojistné) za doklad o příjmech manžela z podnikání též za rok 2016, tedy za stejné období, za jaké prokazovala jeho další příjem ze zaměstnání, a podle § 45 odst. 2 zákona o pobytu cizinců žalobkyni vyzvat, aby příjmy manžela z podnikání prokázala za tento rok jiným způsobem, než jak o tom byla poučena ve výzvě ze dne 9. 9. 2016.

Popsané vady v postupu vedly k nesprávnému závěru, že nebylo možné ověřit náležitost k žádosti ve smyslu § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Soud proto zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b), c) s. ř. s. a věc v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vysloveným právním názorem soudu vázán.

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první má účastník, který měl ve věci úspěch, právo

na náhradu nákladů řízení. Ve věci byla úspěšná žalobkyně, má tak právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení.

Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč a odměnou a náhradou hotových výdajů jejího právního zástupce. Odměna advokáta činí za 2 úkony právní služby (převzetí věci, podání žaloby) v hodnotě 3 100 Kč za jeden úkon [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu] celkem částku 6 200 Kč. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 600 Kč (2 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok o částku odpovídající této dani, která činí 1 428 Kč. Soud uložil žalovanému, aby náhradu nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč uhradil žalobkyni k rukám jejího právního zástupce, v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 21. září 2017

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu